

ZENDINGSBERICHTEN VOOR VOLWASSENEN EERSTE KWARTAAL 2025

Zendingsprojecten 1e kwartaal 2025: **Noord-Azië-Pacific Divisie**

1. Kinderrecreatiecentrum, Ulaanbaatar, Mongolië
2. Adventistisch basisschoolsysteem, Taiwan
3. Opvanghuis voor alleenstaande moeders, Ansan, Zuid-Korea
4. Sportschool en zendingsopleidingscentrum, Hankook Sahmyook Academy, Seoul, Zuid-Korea
5. Naschoolse centra op 14 scholen in Japan

Iets anders

Mongolië, 4 januari

Tsomo

Tsomo was nooit erg geïnteresseerd geweest in het christendom. Het behoorde niet tot de traditionele religies van Mongolië. Bovendien geloofde hij sowieso niet in God. Hij was atheïst.

De tante van Tsomo bezocht een Adventkerk in Ulaanbaatar, de hoofdstad van Mongolië. Ze wilde graag Engels leren en ging daarom naar een evangelisatiebijeenkomst die geleid werd door een spreker uit Australië. Iets aan de Adventkerk was anders en het intrigeerde haar. Ze nodigde haar achttienjarige neef uit om ook te komen. 'Dit is een fijne plek,' zei ze tegen hem. 'Er zijn ook veel jonge mensen van jouw leeftijd.'

'Nee tante,' zei Tsomo. 'Dat heeft niets met onze tradities te maken. Het is een vreemde religie.' Maar zijn tante bleef hem uitnodigen naar de kerk te komen. Ze sprak over de jonge mensen die gitaar speelden en zongen. 'Het zijn fijne mensen,' zei ze.

Tsomo ging met zijn tante naar de kerk. Hij genoot van de Australische spreker en zijn metgezellen. Hij had nog nooit buitenlanders ontmoet en vond ze interessante mensen. Bovendien genoot hij van de muziek. Het was allemaal erg fijn. Net zoals zijn tante voelde hij aan dat deze kerk anders was. Hij ervoer iets wat hij eerder nooit zo gevoeld had. 'Dit zijn echt fijne mensen,' dacht hij. 'Ze lachen de hele tijd.' Tsomo ging nog vaak terug naar de kerk na die eerste keer. Hij werd adventist. In zijn hart ontstond het verlangen zijn liefde voor Jezus verder te verspreiden. Maar hoe?

Een jaar nadat hij adventist geworden was, ging Tsomo naar het binnenland om vrienden te bezoeken. Alle lokale tieners kenden hem en ze zagen dat er iets aan hem veranderd was. 'Je bent anders vergeleken met eerder,' zei een meisje. 'Je bent veranderd,' zei een jongen. 'Wat is er gebeurd?' 'Ik heb God leren kennen,' zei Tsomo. De tieners lachten. Zij waren geen christenen en geloofden niet in God.

In de regio had het al zes maanden niet geregend. Het gras was bruin en droog. Dat was een groot probleem. Gras was nodig om de paarden, koeien, schapen, geiten en kamelen te voeden. Mongolen zijn afhankelijk van deze dieren voor hun voedsel, wol en transport. Er was een wonder nodig om de droogte te boven te komen en de tieners besloten dat ze de God van Tsomo weleens op de proef wilden stellen. 'Als jouw God echt bestaat, bid dan maar eens om regen,' zei een jongen. De anderen stemden met hem in. 'Laat maar eens zien waar jouw God toe in staat is,' zei een andere jongen.

Tsomo riep alle tieners bij elkaar. 'Oké, laten we het doen,' zei hij. 'Laten we samen bidden.' Hij bad tot God om regen. De volgende ochtend begon het te regenen, eerst zachtjes, maar al snel hoosde het. De tieners waren stomverbaasd. Ze renden naar Tsomo en riepen uit: 'Het regent, het regent.' Sommigen begonnen in God te geloven. 'Wow, jouw God bestaat echt,' zei iemand. 'Ik wil hier meer over weten,' zei een ander.

Tsomo vormde een kleine groep met tien tieners. Hij las hun de Bijbel voor en bad met ze. Ook leerde hij hen christelijke liederen. De groep kwam een maand lang iedere dag samen. Daarna moest Tsomo terug naar zijn huis in de stad.

Er zijn inmiddels enkele jaren voorbij sinds de wonderbaarlijke regenval. Tsomo is nu predikant in de Adventkerk en werkt in Ulaanbaatar. In de regio waar het wonder plaatsvond is nog geen adventkerk opgericht. Maar de jonge mensen die het wonder meemaakten blijven trouw aan God. Diverse ouders zijn ook in God gaan geloven. 'Er is daar geen kerk en geen predikant, maar tot op de dag van vandaag

blijven de mensen in God geloven,' zegt Tsomo. Zij geloven nadat ze getuige waren van iets nieuws, tot stand gebracht door de God van de hemel.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte wordt gebruikt voor een nieuw ontspanningscentrum voor kinderen in Ulaanbaatar, de hoofdstad van Mongolië. Kinderen en hun ouders worden daar in staat gesteld te leren dat de God van de hemel anders is. Dank je voor een ruimhartige donatie op 29 maart, voor dit project.

Een vervelend meisje

Mongolië, 11 januari

Elberel

Elberel raakte teleurgesteld tijdens de lockdown van Covid-19. Hij ging naar de Tusgal school, de enige adventistische school in Mongolië. Deze school ging als één van de eerste scholen over op online lessen in die periode. Elberel vond het vreselijk om iedere dag voor een computerscherm te zitten terwijl de kinderen van de openbare school nog steeds plezier met elkaar maakten. Hij vroeg zijn moeder of hij mocht overstappen naar de openbare school. Moeder vond het prima, maar zijn vader wilde het niet hebben. Hij was predikant bij de Adventkerk en studeerde ver van huis aan de Andrews University in de Verenigde Staten. Vader zei tegen zijn vrouw: 'Ik ben niet in Mongolië om je te helpen. Maar we mogen de toekomst van onze zoon niet op het spel zetten door hem naar een openbare school te sturen. Hij zou slechte gewoonten kunnen ontwikkelen.' Moeder veranderde daarom van gedachten en vertelde Elberel dat hij toch op de adventistische school moest blijven.

Maar Elberel gaf niet op. Hij vroeg zijn vader of hij dan het volgende schooljaar mocht overstappen. Zijn vader gaf niet toe. Elberel had wel door dat het geen zin had om aan te dringen en zei er niets meer over. Na verloop van tijd ging ook de openbare school over op online lessen en Elberel zag geen kinderen meer die plezier maakten met elkaar. Het gevoel dat hij dringend van school moest veranderen verdween daarom weer.

Nadat de lockdown voorbij was en alle scholen weer open gingen, begon Elberel opnieuw na te denken over de openbare school. Het probleem was een meisje in zijn klas. Het leek erop dat zij hem graag beledigde en steeds ruzie zocht. Na twee maanden had Elberel er genoeg van. Hij dacht dat het gemakkelijker was om van school te veranderen dan nog langer dit meisje te verdragen. Hij belde zijn vader, die nog steeds op Andrews University studeerde. 'Dat meisje blijft me maar beledigen,' zei hij. 'Ik wil echt naar de openbare school.' Zijn vader probeerde hem op andere gedachten te brengen. 'Voor zoiets kleins ga je toch niet van school veranderen? Op de openbare school zijn waarschijnlijk nog meer kinderen die je gaan beledigen,' zei hij.

Maar Elberel hield vol, en vader gaf toe. 'Volgend schooljaar mag je overstappen,' zei hij. Tijdens de zomer veranderde vader van gedachten, maar Elberel stond erop dat hij naar de openbare school mocht gaan. Hij had sinds de tweede klas op de adventistische school gezeten en was er zeker van dat de verandering goed voor hem zou zijn. Hij pleitte bij zijn moeder om hem te laten gaan. Uiteindelijk gaven zijn ouders toe, maar zijn vader waarschuwde hem voorzichtig te zijn. 'Negeer de kinderen met slechte gewoonten,' zei hij. Elberel beloofde dat hij dat zou doen.

De eerste dag op de openbare school was een schok voor hem. Veel jongens in de klas leken de hele tijd aan het vaperen (een soort roken) te zijn. Ze beledigden elkaar de hele tijd. Na school hingen ze maar wat rond met elkaar en dronken alcohol. Elberel wilde niet zulke vrienden. Bovendien ervoer Elberel een probleem bij de lunch. Op de adventistische school kregen de kinderen iedere dag een vegetarische lunch in de cafetaria. Maar de openbare school had geen cafetaria. Elberel moest op zoek naar een plek waar hij zijn lunch kon kopen.

Na verloop van tijd realiseerde Elberel zich dat hij nog een ander probleem had. Het werk in de klas had geen enkele uitdaging voor hem. Hij wist alles al wat er werd onderwezen. Na een maand had hij er genoeg van. Hij wenste dat hij naar zijn vader geluisterd had, maar hij voelde zich beschaamd en wilde zijn fout niet toegeven. Hij bad: 'God, wat moet ik doen? Moet ik hier op de openbare school blijven met al zijn slechte invloeden en waar ik niets leer? Of moet ik teruggaan naar de adventistische school en een manier vinden om met dat meisje om te gaan?'

De volgende dag vroeg moeder naar de lessen van Elberel. Hij vertelde haar dat hij niets nieuws leerde en ze vroeg hem of hij terug wilde naar de adventistische school. Die vraag klonk Elberel als muziek in de oren. Hij had het gevoel dat God zijn gebed beantwoordde. 'Ja,' zei hij, 'ik wil graag terug.' Toen vader het nieuws hoorde was hij daar blij mee. 'Het is nog niet te laat,' zei hij. 'Je kunt nog terug.' Elberel moet nog een paar dagen wachten voordat hij weer terug kan naar de Tusgal school. Hij kan niet wachten en heeft ook al een plan hoe hij met het meisje om moet gaan. 'Ik negeer haar gewoon,' zei hij. 'Mijn vader zei dat ze geen groot probleem vormt als ik geen aandacht aan haar schenk.'

De Tusgal school, in Ulaanbaatar, Mongolië, ontving geld van een eerdere dertiende sabbatcollecte. Er zijn toen nieuwe lokalen en een bibliotheek bijgebouwd. Dank je voor een ruimhartige gift op de dertiende sabbat van dit kwartaal. Het wordt onder andere gebruikt om een ontspanningscentrum te openen waar de kinderen van Ulaanbaatar kennis kunnen maken met Jezus.

‘Het zijn spionnen’

Mongolië, 18 januari

Tserenjav Danzan

Moeder was ontstemd toen haar 22 jarige dochter Debbie naar de adventkerk ging in Mongolië. ‘Ga niet naar de bijeenkomsten van die Amerikanen,’ zei ze. ‘Het zijn spionnen.’ Het was september 1992 en Mongolië was nog in een overgangperiode van het communisme naar een vrije samenleving. De argwaan van moeder werd nog groter toen Debbie in 1993 besloot haar hart aan Jezus te schenken en zich te laten dopen. Debbie was de eerste adventistische bekeerling in Mongolië na de ineenstorting van het communisme. ‘Amerikanen zijn slechte mensen,’ zei moeder. ‘Het zijn spionnen en ze zullen ons land te gronde richten door onze sympathie te winnen en ons vervolgens te gebruiken.’

Het christendom behoorde niet tot de traditionele religies van Mongolië, maar moeder vond sowieso dat elke vorm van religie slecht was. Ze was een verstokte atheïst en had het communisme actief ondersteund. Door haar invloed waren veel mensen toegetreden als leden van de partij. Ze was voor haar werk beloond met een speciale speld van Marx, Engels en Lenin en die droeg ze met trots. Het leek er niet op dat moeder ooit van gedachten zou veranderen ten aanzien van God.

Debbie verliet Mongolië om twee jaar te gaan studeren aan het Adventist International Institute of Advanced Studies (AIAS) op de Filippijnen. Toen ze naar huis terugkeerde nodigde ze haar moeder uit voor een kleine Bijbelstudiegroep die ze had opgericht. In die tijd bestond de zich ontwikkelende Adventkerk in Mongolië voornamelijk uit jonge mensen. De Bijbelstudiegroep was daarom juist gericht op wat oudere mensen. De eerste vijf deelnemers aan de groep waren moeder, twee van haar zussen, de moeder van de eerste predikant in Mongolië en de moeder van een ander kerklid.

Moeder was nog argwanend over de Bijbelstudiegroep, maar ze was ook nieuwsgierig. Ze had gezien dat Debbie veranderd was. Voorheen was ze een trotse vrouw en nu was ze veel milder geworden. Ooit was ze bazig en nu was ze gehoorzaam aan haar moeder en toonde ze respect voor haar zus. ‘Ze is veranderd,’ dacht moeder. ‘Waar komt dat door?’ Vervolgens werd Debbie's zus, die eerder fel gekant was tegen het christendom, gedoopt. Moeder zag ook bij haar een verandering. Dat was voldoende. In 2000 besloot moeder dat zij ook het verbond aan zou gaan met de God van de hemel. Ze werd gedoopt en sloot zich aan bij de Adventkerk op 53 jarige leeftijd. Alle vijf deelnemers van de eerste Bijbelstudiegroep werden uiteindelijk gedoopt.

Ooit was moeder een actieve ondersteuner van Lenin, maar nu werd ze een ijverige getuige voor God. Waar ze eerder leden voor de partij probeerde te winnen, ging ze nu op zoek naar verloren schapen voor Gods rijk. Door haar inzet en invloed zijn veel mensen tot geloof gekomen. Moeder is haar geloof trouw gebleven tot aan haar dood. Ze hield niet alleen van God, maar vond het ook fijn om te geven aan God. Toen ze zo zwak werd dat ze niet meer in staat was om naar de kerk te gaan, werd er een huisgemeente opgericht voor haar, in haar eigen huis. Ze zei dat een kerkdienst niet compleet was zonder collecte, dus werd er op haar verzoek een collectezak bij haar bed gebracht zodat ze persoonlijk haar collectegeld kon doneren. Moeder stierf in 2020 op 74 jarige leeftijd aan galblaaskanker. Maar haar getuigenis ging zelfs na haar overlijden door.

Een traditionele Mongoolse begrafenis kent meestal allerlei dure rituelen. Maar op moeders verzoek kreeg zij een eenvoudige christelijke begrafenis. Haar begrafenis was zo anders dan gebruikelijk was, dat haar familieleden uiterst verbaasd waren. Zij beseften dat iets aan het christendom anders was en een verschil maakte. ‘Wat een vredige begrafenis,’ zei iemand. ‘Ik wil ook wel zo’n begrafenis,’ zei een ander. Maar het getuigenis van moeder stopte daar niet. Ze blijft maar preken vanaf haar grafsteen op de begraafplaats. Op die steen staat de tekst uit Jesaja 30:18: ‘Gelukkig de mens die op Hem wacht.’ Kort voor haar overlijden zei ze tegen Debbie: ‘Mijn hoop is op Christus. Ik wil slapen totdat Hij komt.’ Nu wacht moeder op de Heer om haar op te wekken op die glorieuze dag.

Dank je voor jouw gulle gift op de dertiende sabbat. Het zal helpen het zendingswerk van moeder, die overigens Tserenjav Danzan heet, en van andere trouwe adventisten die inmiddels ook rusten in hun graf, voort te zetten in Mongolië. Een deel van de collecte van dit kwartaal wordt gebruikt om een ontspanningscentrum te openen waar kinderen en hun ouders kennis kunnen maken met Jezus. Het centrum wordt gebouwd in Ulaanbaatar, de hoofdstad van Mongolië.

Op zoek naar antwoorden, deel 1

Mongolië, 25 januari

Bold Batsukh

Van de redactie: Dit is het verhaal hoe Bold Batsukh, de eerste adventistische predikant in Mongolië, zijn hart aan God gaf in de vroege jaren 90 van de vorige eeuw.

Iedere keer als Bold een vraag had, rende hij naar zijn vader. 'Ik ben bang in het donker,' zei hij. 'Waarom ben ik bang voor de duisternis?' 'Dat zit allemaal in je verbeelding,' zei zijn vader. De jongen hoorde iemand over God en Satan praten. Hij rende naar zijn vader. 'Bestaan God en Satan?' vroeg hij. 'Dat is allemaal verbeelding,' zei zijn vader. Bold vertrouwde zijn vader. Hij had gezien dat zijn vader een fervent lezer was en dus heel wat kennis had opgeslagen. Toch bleef hij bang in het donker en hij was er ook niet helemaal zeker van dat God niet bestond. Hij begreep niet waarom, maar hij voelde aan dat ergens in het universum God moest zijn.

Hoewel Bold nog jong was, was hij toch al een serieus persoon. Hij dacht ernstig na over zijn toekomst. In die toekomst lag ook de dood en hij was bang voor de dood. 'Waarom sterven we,' vroeg hij zich af? 'Is het na de dood allemaal afgelopen?' Op een dag werd zijn vader ziek. Er gingen diverse maanden voorbij van ziekenhuisopnamen en behandelingen. Tijdens een ziekenhuisopname zag Bold de tekenen van injecties op de rug van zijn vader. 'Waarom krijg je zoveel injecties,' vroeg hij? 'Die krijg ik omdat ik ziek ben,' zei vader. Bold vond het naar voor zijn vader.

Vader werd zwakker en zwakker. Uiteindelijk kon hij niet meer zelfstandig eten en moest zijn voedsel gepureerd worden en vermengd met water, zoals babyvoedsel. Iemand voerde hem met een lepel en masseerde zijn keel om hem te helpen bij het slikken. Op een middag rende er een vriend naar Bold toe, die buiten speelde. 'Je vader is dood, je vader is dood,' riep hij. Bold dacht dat de jongen een grapje maakte en reageerde verontwaardigd. 'Waarom maak je daar grappen over,' reageerde hij boos. 'Het is waar,' zei de jongen. 'Ze zijn naar je op zoek.' Bold rende naar huis. Er stond een ambulance. Niemand liet hem naar binnen gaan om bij zijn vader te kijken en hij realiseerde zich dat zijn vader echt was overleden. De man was pas 45 jaar oud en Bold was een jongen van 13.

De jongen huilde en vroeg: 'Waarom? Waarom?' Hij hoorde geen antwoord. Voor het eerst sprak hij tegen de God van wie zijn vader had gezegd dat Hij niet bestond. Bold zei: 'Ik kan geen redenen bedenken waarom dit is gebeurd.' Hij hoorde geen antwoord. Bold had een heel hechte band gehad met zijn vader en kon zich geen leven voorstellen zonder hem. Hij vroeg zich af: 'Als iedereen sterft, wat is dan de zin van het leven?' Hij hoorde geen antwoord. Bold was bang geweest voor het donker. Zijn angsten namen toe en in het donker van de nacht had hij nare dromen over zijn vader. Hij vroeg zijn vader in zijn dromen: 'Waarom ben je bij ons weggegaan?' Hij hoorde geen antwoord. Hij wilde dolgraag dat zijn vader in de buurt zou zijn om antwoord te geven op zijn vragen.

Vader was altijd de enige kostwinner geweest in het gezin. Zonder hem braken er moeilijke tijden aan. Bold voelde ook wrok. Hij dacht: 'Als vader beter voor zichzelf had gezorgd, zou hij nu nog leven. Waarom is hij niet eerder naar het ziekenhuis gegaan?' Ook moeder miste haar man verschrikkelijk. Zij had ook vragen en begon een uitlegger van de traditionele Mongoolse religie te bezoeken die beweerde dat hij antwoorden kon bieden. Bold merkte dat zijn moeder gelukkiger leek na een bezoek aan de uitlegger. Hij was nieuwsgierig of deze leraar ook zijn vragen kon beantwoorden. 'Mag ik ook naar hem toegaan,' vroeg hij? 'Laten we samengaan,' zei moeder.

Bid voor de mensen in Mongolië die, net zoals Bold, op zoek zijn naar antwoorden. Een deel van de collecte op de dertiende sabbat wordt gebruikt om een centrum te openen in Ulaanbaatar waar kinderen met vragen op zoek kunnen naar antwoorden. Dank je voor een gulle gift op 29 maart.

Hulp van de leerkracht, deel 2

Mongolië, 1 februari

Bold Batsukh

Noot van de redactie: Dit is het verhaal van Bold Batsukh, de eerste adventistische predikant in Mongolië, die in de vroege jaren negentig zijn hart aan God gaf. We vervolgen het verhaal met de 13 jarige Bold die wanhopig op zoek is naar antwoorden ten aanzien van het overlijden van zijn vader. Hij ontdekte dat zijn moeder haar antwoorden zocht en vond bij een leraar van de traditionele Mongoolse religie. Moeder was akkoord dat de jongen met haar meeding, op zijn verzoek.

Grote aantallen mensen kwamen iedere dag samen buiten het huis van de leraar voor adviezen ten aanzien van hun problemen. De mensen zaten daar en wachtten totdat ze naar binnen geroepen werden. Als iemand binnen kwam, vroeg de leraar: 'Wat is je probleem?' Vervolgens luisterde hij lange tijd. Daarna opende hij zijn heilige boeken en reciteerde daar iets uit in de Tibetaanse taal. Niemand begreep wat hij zei, aangezien niemand Tibetaans sprak, maar toch kwamen de mensen opgetogen weer naar buiten.

De leraar kon Bold niet verklaren waarom zijn vader gestorven was, maar de jongen was toch onder de indruk van de man met zijn heilige boeken. Hij dacht: 'Als ik hem kan helpen, kan ik meer tijd met hem doorbrengen, en dat zou ook een goede reden zijn om van school af te gaan.' Thuis zei hij tegen zijn moeder: 'Misschien word ik ook een leraar. Kan je aan jouw leraar vragen of hij mij les wil geven?' Moeder was terughoudend, maar stemde toch toe om het te vragen. Een paar dagen later kwam ze terug van de leraar met een grote glimlach op haar gezicht. 'De leraar was heel blij met jouw verzoek,' zei ze. 'Hij zei dat hij al lange tijd ernaar verlangt om een jongen les te geven.'

Bold ging bij de leraar wonen. Iedere ochtend om zes uur prikte de leraar hem met een stok om hem wakker te maken. Vervolgens zat Bold urenlang om de Tibetaanse taal te leren en verzen uit de heilige boeken uit zijn hoofd te leren. Hij had ook allerlei taken, zoals koken voor de leraar en het schoonmaken van zijn huis. Bold bleef twee jaar bij de leraar wonen. Hij leerde alle teksten uit zijn hoofd die de leraar hem opdroeg. Hij deed alles wat de leraar van hem vroeg. Toen hij 15 jaar werd, nam de leraar hem mee naar een klooster waar hij verder opgeleid kon worden tot leraar.

Het hoofd van klooster ondervroeg Bold. 'Wat heb je geleerd? Kan je deze tekst opzeggen en deze?' Bold, de jongen die ooit allerlei vragen had, kon nu vele antwoorden geven uit de heilige boeken. Het hoofd van het klooster was onder de indruk. 'Hij is goed opgeleid,' zei hij tegen de leraar van Bold. 'Maar we hebben net een paar andere jongens toegelaten en er is geen plek meer. Kom volgend jaar terug, dan hebben we zeker een plek voor hem.' Het was een keerpunt. Als Bold nu niet opgeleid kon worden tot leraar, dan wilde hij terug naar school. Hij ging weer bij zijn moeder en zijn tweelingzus wonen. Bold was al twee jaar niet naar school geweest en had een grote achterstand ten opzichte van zijn klasgenoten. Toch wilde hij doorzetten en weer met zijn oude klasgenoten in de klas zitten.

Moeder sprak met de directeur en die stond toe dat Bold weer in zijn oude klas terug kon komen. Hij kreeg twee maanden. Als hij in die tijd de lesstof voldoende onder de knie kreeg, mocht hij in de klas blijven. Bold zat voorin, op de eerste rij. In tegenstelling tot een paar jaar eerder, was hij nu zeer gemotiveerd om te leren. Tot zijn verbazing vond hij het schoolwerk gemakkelijk en het duurde niet lang voordat hij tot de besten van de klas behoorde. Zijn klasgenoten snaptten niet hoe dat kon. Hij had twee jaar school gemist terwijl zij doorgingen met school. Pas later realiseerde Bold zich dat het uit het hoofd leren van teksten, zijn geest helder gemaakt had en gestructureerd. Dit maakte het voor hem gemakkelijker om zijn schooltaken uit te voeren en te begrijpen.

Nadat hij geslaagd was voor de middelbare school, besloot Bold dat hij Engels wilde studeren om leerkracht Engels te worden. Hij sprak al Mongools en Russisch en dacht dat een derde taal erbij niet al te moeilijk zou moeten zijn. Maar na een paar dagen op de universiteit had hij al zijn eerste

onvoldoende te pakken. Engels was veel moeilijker dan hij dacht. Hij vroeg zich af wat hij moest doen. Zijn tweelingzus had een idee. Ze had een paar Amerikanen ontmoet die haar nu Engelse les gaven. 'Ga mee naar de Amerikanen,' zei ze. Maar Bold had daar helemaal geen zin in. Later liet zijn zus hem het Nieuwe Testament zien in het Mongools. 'De Amerikanen zijn christenen,' zei ze. 'Ze praten over Christus.' Nu was Bold op zijn hoede. 'Ga daar niet meer naartoe,' zei hij. 'Wij hebben onze eigen traditionele religie in Mongolië.' Maar zijn zus luisterde niet naar hem. 'Het zijn echt aardige mensen', zei ze.

Bold bleef maar worstelen met zijn Engelse lessen. Op een dag, terwijl hij met zijn huiswerk bezig was, herinnerde hij zich de Amerikanen. Hij dacht: 'Misschien kunnen ze me helpen met mijn Engels.' Hij beloofde zichzelf dat, wanneer de Amerikanen over het christendom spraken, hij hun zou laten zien dat hun religie totaal onaanvaardbaar was voor Mongolen. Hij vroeg zijn zus of hij hen kon ontmoeten. Zijn zus vertelde de Amerikanen over haar broer. Eén van hen zei: 'Neem hem maar mee naar onze huisgemeente aankomende sabbat.'

Bid voor de mensen in Mongolië die, net zoals Bold, op zoek zijn naar antwoorden. Een deel van de dertiende collecte van dit kwartaal gaat naar een ontspanningscentrum voor kinderen waar het evangelie verteld zal worden. Het centrum wordt geopend in Ulaanbaatar. Dank je alvast voor een ruimhartige gift op 29 maart.

De Bijbel een kans geven, deel 3

Mongolië, 8 februari

Bold Batsukh

Noot van de redactie: Dit is het verhaal van Bold Batsukh, de eerste adventistische predikant in Mongolië, die in de vroege jaren 1990 zijn hart aan God gaf. Het verhaal gaat verder op het punt dat Bold worstelt met zijn studie Engels op de universiteit. Hij vraagt zijn tweelingzus hem bij een paar Amerikanen te introduceren die ook Engelse les geven en over God spreken. Hij is vastbesloten Engels van hen te leren en hen duidelijk te maken dat voor het christendom geen plaats is in Mongolië.

De Amerikanen kwamen niet samen in een kerk, maar in de woonkamer van hun huis. Ze begroetten Bold vriendelijk toen hij met zijn zus meekwam naar hun huis in Ulaanbaatar, de hoofdstad van Mongolië. Het was een zeer ongebruikelijke ervaring voor Bold. Er zaten ongeveer twintig mensen in een kring op de vloer. Ze zongen uit een liedboek. De woorden van de liederen klonken behoorlijk raar voor Bold. Hij was in de war en moest er inwendig om lachen. Hij dacht: ‘Wat bedoelen zij met “hosanna”?’ Waarom zingen ze over een “lam”?’ Hij hield een liedboek voor zijn gezicht zodat ze hem niet zagen lachen.

Na de zangdienst leidden de Amerikanen een sabbatschoolklas. Ze spraken over de droom van koning Nebukadnessar uit Daniël 2. Bold was geïntrigeerd en had veel vragen. Maar hij zei niets. Vervolgens hield één van de Amerikanen een korte preek. De woorden zeiden Bold niets. De spreker had het over een beeld in het boek Openbaring en Bold snapte er niets van. De prediker sprak over de terugkeer van Jezus en Bold dacht: ‘Waar is Hij naartoe gegaan en waarom moet Hij terugkomen?’

Na de lunch ging de groep naar een weeshuis om werkjes te maken met de kinderen. Toen Bold die avond thuis kwam, had hij een goed gevoel over de dag. Het was een mooie dag geweest en hij vond het leuk om de kinderen te helpen. ‘Ik moet die Amerikanen een kans geven,’ dacht hij bij zichzelf. ‘Misschien moet ik hun gedachten maar eens aanhoren.’ Vol verwachting keek hij uit naar de volgende sabbat. Na de preek ging hij bij de Amerikanen zitten en luisterde. Wat hij daar hoorde, verschilde behoorlijk van wat hem geleerd was. De Amerikanen sloegen een Bijbel open bij Genesis en vertelden over het scheppingsverhaal. Bold vond het erg interessant. Als jongen had hij twee jaar lang les gehad van een leraar in de traditionele Mongoolse religie, maar die was nooit in staat geweest de oorsprong van het leven uit te leggen. Hij had een legende verteld over stof dat samenkwam en waaruit de aarde ontstond. Maar de legende verklaarde niet de oorsprong van water, lucht en levende wezens. De leraar had geen antwoorden op die vraagstukken. Maar de Bijbel had duidelijke antwoorden op al die vragen.

Bold had heel wat vragen opgespaard en hij begon ze te stellen. De Amerikaanse zendingen beantwoordden zijn vragen vanuit de Bijbel. Toen ze erachter kwamen dat hij Russisch sprak, gaven ze hem een Russische Bijbel. In die tijd was in de Mongoolse taal alleen het Nieuwe Testament beschikbaar, maar in het Russisch had Bold toegang tot de hele Bijbel. Op zijn derde sabbat in de gemeente, zei één van de zendingen: ‘Wil jij met vilt de oudtestamentische verhalen aan de kinderen vertellen?’ Bold was verbaasd. Hij vond niet dat hij genoeg van de Bijbel wist om er aan wie dan ook verhalen uit te vertellen. Maar de zending spoorde hem aan het gewoon te proberen. Bold vond het wel een leuke uitdaging en stemde toe. Die week las hij het Oude Testament zorgvuldig in het Russisch en maakte aantekeningen in het Mongools. Op vrijdag ging hij naar het huis van de zendingen om het vilt op te halen dat hij de volgende dag wilde gebruiken. Op sabbat vertelde hij in het Mongools de oudtestamentische verhalen aan een geboeid publiek in de huisgemeente.

Thuis bleef Bold in de Bijbel lezen en hij vond er antwoorden op al zijn vragen. Hij begreep dat God en Satan echt bestaan. Hij las in Genesis 3 dat Satan, vermomd als slang, zonde en dood in de wereld bracht. In hetzelfde hoofdstuk las hij dat God een plan had om de mensheid te verlossen. Het gevolg is

dat de dood niet het einde is, las hij, en dat mensen die in Jezus geloven eeuwig leven ontvangen. In Johannes 3:16 las hij: ‘ Want God had de wereld zo lief dat Hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.’ Hij gaf zijn hart aan Jezus.

Nu is Bold een leider in de Adventkerk van Mongolië. Hij heeft de eer niet alleen de eerste adventpredikant van Mongolië te zijn, maar ook de eerste ingezegende predikant. Inmiddels spreekt hij ook vloeiend Engels. ‘In de Bijbel leerde ik over een liefhebbende God die ons schiep en die ons te hulp schoot toen we zondigden. Dat sprak meer tot mijn verbeelding dan enige andere uitleg die ik eerder gehoord had. Ik gaf de Bijbel een kans en daarom ben ik tegenwoordig adventist.’ Ondanks het lijden na de dood van zijn vader, vond hij God. ‘Hoewel het een tragedie was in mijn leven, is er iets geweldigs uit voortgekomen,’ zegt hij. ‘Door tot Christus te komen, heb ik antwoorden gekregen op al mijn vragen. God was al die tijd al bij mij.’

Bid voor de mensen in Mongolië die, net als Bold, op zoek zijn naar antwoorden. Een deel van de dertiende sabbatcollecte wordt gebruikt voor de opening van een ontspanningscentrum voor kinderen in Ulaanbaatar, waar zij kennis kunnen maken met het evangelie. Alvast hartelijk dank voor een gulle gift op 29 maart.

Een onmogelijke droom

Mongolië, 15 februari

Eegii

Noot van de redactie: Eegii bevond zich onder de eerste leerkrachten van de enige adventistische school in Mongolië, die in 2009 werd geopend. Ze was nog maar pas afgestudeerd aan een Mongoolse universiteit en had geen ervaring met lesgeven op een adventistische school. Geen enkele leerkracht had die ervaring. Zij gaven leiding aan de eerste groep van dertien kinderen met gebed en passie. Tegenwoordig heeft de Tusgal school 250 leerlingen. Nu volgt het verhaal van Eegii.

Eegii gaf les op de adventistische school in Mongolië, maar ze zou graag zelf adventistisch onderwijs ontvangen. Ze vroeg zich af: 'Hoe kan ik Gods liefde beter tot uitdrukking brengen?' Er gingen jaren voorbij en Eegii bezocht seminars over adventistisch onderwijs in Mongolië. Maar de seminars waren kort en Eegii verlangde naar meer. Ze bad en voegde de Adventist International Institute of Advanced Studies (AIAS) toe aan haar gebeden toen zij hoorde dat daar een mastersgraad te behalen viel in onderwijs. Het instituut bevond zich echter op de Filippijnen en haar droom leek een onmogelijke wens. Tien jaar lang bleef ze bidden. En toen bood de Northern Asia-Pacific Division, waar Mongolië onder valt, Eegii een studiebeurs aan op AIAS. Wat was ze blij dat God haar gebed verhoord had. Toch wist ze nog niet of ze de beurs kon aannemen. Het dekte namelijk alleen haar studiekosten en ze zou nog steeds geld nodig hebben voor onderdak, materialen en voedsel. Ze had ook een echtgenoot en twee schoolgaande zonen die ze niet zomaar achter kon laten. Ze hadden tickets nodig om naar de Filippijnen te vliegen en haar zoons hadden geld nodig om daar aan een adventistische school te kunnen studeren.

Eegii bad en bad. Haar droom leek onmogelijk. Maar haar man en zij besloten een geloofsdaad te stellen. Ze verkochten hun auto en hun huisraad. Toen ze de opbrengst bij hun spaargeld legden bleek het nog niet voldoende te zijn. Die avond ging Eegii naar bed met een hoofd vol zorgen. In haar slaap had ze een droom. Ze liep maar op en neer in een kleine kamer zonder ramen. Ze zat gevangen. Maar God gaf haar een vel papier en zei: 'Ik zal je helpen.' Een ogenblik later zat ze achterin een bestelwagen die door een straat reed. De bestelwagen stopte bij een spoorwegovergang. Er kwam een trein voorbij en ze reden weer verder. Eegii werd wakker en al haar zorgen waren verdwenen. In haar oren hoorde ze de woorden van God: 'Ik zal je helpen.' Ze maakte zich niet langer zorgen, maar wist nog steeds niet wat ze moest doen. Haar droom leek nog steeds een utopie.

Een paar dagen later, toen Eegii naar de kerk liep op sabbat, zag ze iets ongebruikelijks. Er groeide een grote boom uit een rij garages. De wortels van de boom hadden zich diep in het dak van de garages gehecht. Eegii dacht: 'Het is onmogelijk dat er een boom groeit op het dak van een garage.' Onmiddellijk schoten haar de woorden van de engel aan Maria te binnen: 'Voor God is niets onmogelijk.' (Lucas 1:37) Ze dacht: 'God laat me zien dat voor Hem alles mogelijk is.' Eegii nam een foto van de boom met haar telefoon en liet hem vrolijk aan haar vrienden in de kerk zien. Ze twijfelde er niet meer aan dat zij en haar gezin naar de Filipijnen zouden verhuizen.

En dat is precies wat er gebeurde. Binnen een paar weken had Eegii vliegtickets en kon Mongolië verlaten. God zegende haar zelfs onderweg naar de Filipijnen. Ze had een overstap van zes uur in Turkije en had daardoor de tijd om een paar familieleden te bezoeken. Toen ze op AIAS arriveerde, was ze alleen, zoals in haar droom, achterin de bestelwagen. Maar ze geloofde dat God haar zou helpen. Ze geloofde dat er een boom kon groeien uit een betonnen dak. Ze bad en wachtte. Twee maanden later verkocht haar man de laatste spullen en had hij de benodigde middelen om zich met hun twee zoons bij haar te voegen.

Momenteel woont het gezin op AIAS terwijl Eegii haar masters in onderwijs probeert te behalen. Ze is de gelukkigste persoon op aarde. Haar onmogelijke droom is werkelijkheid geworden. Ze behaalt een graad in adventistisch onderwijs en kan niet wachten om Gods liefde thuis te

verspreiden na haar studie. 'We moeten op God vertrouwen en niet wegzinken in problemen. Vooruit in geloof moet ons motto zijn,' zegt ze. 'Toen de Israëlieten Egypte ontvluchtten, stopten ze vol angst en beven voor de Rode Zee, maar toen ze een stap vooruit deden in geloof zagen ze hoe God op miraculeuze wijze het water scheidde. Ga dus voorwaarts met God in geloof, gebed en dankzegging.'

Bid voor Eegii en de andere leerkrachten op de Tusgal school, de enige adventistische school in Mongolië. Een deel van een eerdere dertiende sabbatcollecte is gebruikt om de school uit te breiden met nieuwe lokalen en een bibliotheek. Dank voor opnieuw een gulle gift op 29 maart voor de projecten in Mongolië en elders in de Northern Asia-Pacific Division.

Een waardevol boek om te lezen

Zuid-Korea, 22 februari

Yu Jin

Toen Yu Jin negen jaar was, gaf haar moeder haar een boek om te lezen. ‘Aangezien je veel boeken leest, zou je dit boek ook moeten lezen,’ zei ze. ‘Het is in het Koreaans en in het Engels. Lees het, het is een goed boek.’ Het was het dunne boekje *Op weg naar Christus* door Ellen White. Tot dan had Yu Jin alleen Koreaanse boeken gelezen. Maar moeder wilde graag dat ze Engels leerde. Yu Jin was een gehoorzaam kind en begon meteen in het boek te lezen. Iedere dag las ze erin terwijl ze met de bus naar school en weer naar huis reisde in Zuid-Korea. Ook tijdens de pauze op school las ze in het boek. De Engelse tekst was te moeilijk voor haar, dus die sloeg ze over. Het Koreaanse gedeelte had ze in een week gelezen. Ze begreep niet alles van wat ze had gelezen, maar ze voelde een sterke overtuiging dat ze gedoopt moest worden. Ze ging naar haar moeder.

‘Ik wil gedoopt worden,’ zei ze. Moeder lachte. ‘Als je ouder bent, kan je gedoopt worden,’ zei ze. Koreaanse kinderen beginnen vaak rond hun dertiende over de doop na te denken. Maar Yu Jin was negen, en tot haar dertiende waren het nog vier lange jaren. Ze vond het niet fijn dat ze moest wachten, maar ook nu was ze gehoorzaam. ‘Oké, dat is goed,’ zei ze. Ze sprak niet meer over de doop. Ze bleef naar de kerk gaan op sabbat, zoals ze eerder ook deed. Maar dat deed ze om te kunnen deelnemen aan de padvinderij en andere leuke activiteiten en niet omdat ze verlangde naar een relatie met God. Toen ze dertien werd, liet ze zich samen met haar vrienden dopen, maar zonder de sterke overtuiging die ze had gehad toen ze negen was.

Als tiener bracht ze steeds meer tijd door met vrienden die geen christenen waren en haar liefde voor God doofde uit. Ze at hetzelfde als haar vrienden en soms sloeg ze de kerkdienst op sabbat over. Op sabbatochtend was ze moe en had ze geen zin om naar de kerk te gaan. Ze begon zelfs te twifelen aan het bestaan van God.

In de zomer, toen ze inmiddels zestien jaar was, hielp ze als vrijwilliger bij een evangelisatieproject. Het was haar taak andere jonge mensen naar de bijeenkomsten te krijgen door folders uit te delen. Bij de eerste bijeenkomst was niemand gekomen op haar uitnodiging en ze voelde zich een mislukking. Een zendeling uit de groep zag haar teleurstelling en bad met haar. Tot verbazing van Yu kwamen diverse jonge mensen die ze had uitgenodigd naar de volgende bijeenkomst. Er ontstond een vlammetje van geloof in haar hart. Zware regenval dreigde een bijeenkomst te verstoren. Ze bad en het hield op met regenen. De bijeenkomst kon doorgaan zoals gepland.

Toen Yu Jin in de herfst terugging naar haar adventistische middelbare school, was zij een ander persoon. Ze bezocht trouw een gebedsgroep van leerlingen die ze ‘Knielers’ genoemd hadden. Ze kwamen iedere vrijdagavond na de dienst samen. Ze kreeg een nieuw exemplaar van *Op weg naar Christus*. Deze keer las ze het niet in een week uit, maar samen met een groep leerlingen lasen ze iedere week een hoofdstuk. Het leek alsof ze het boek voor het eerst las. Yu Jin is blij dat ze *Op weg naar Christus* heeft gelezen toen ze negen jaar was. ‘Toen ik het boek voor de eerste keer las, kreeg ik een diep innerlijk gevoel dat ik Jezus moest volgen en me moest laten dopen,’ zegt ze. Ook is ze heel blij dat ze het boek daarna nogmaals gelezen heeft. Volgens haar kan je dit boek niet vaak genoeg lezen. ‘Ik weet zeker dat de Heer terugkomt,’ zegt ze.

Yu Jin gaat naar de Hankook Sahmyook Academy. Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal gaat daar naartoe om een sporthal en een centrum voor de opleiding van zendingen te openen in Seoul. Hartelijk dank voor een mooie donatie op 29 maart.

Bidden in de storm

Zuid-Korea, 1 maart

Academische zendingsbeweging

Eén van de projecten van dit kwartaal is het opleiden van kinderen en tieners tot zendelingen in Zuid-Korea. Het project behelst de opening van een opleidingscentrum voor zendelingen op de Hankook Sahmyook Academy, met een middelbare school op onderbouw en bovenbouw niveau. De school bevindt zich in Seoul, de hoofdstad van het land.

Zendingsprogramma's zijn een vast onderdeel van het adventistische leven in Zuid-Korea. Het verhaal van deze week gaat over een groep van negentien Koreaanse tieners die een dergelijk programma bijwoonden met de naam Academische zendingsbeweging.

Er brak een hevige onweersbui los op de eerste avond die negentien Koreaanse tienerzendelingen doorbrachten op een Filipijns eiland. De tieners, in de leeftijd 14-17, hadden geen rekening gehouden met onweer en storm toen ze zich aanmeldden voor een opleiding van een jaar bij de academische zendingsbeweging. Een deel van het programma bestond uit een verplichte internationale zendingsreis en ze waren naar dit afgelegen eiland gereisd om te helpen bij evangelisatiebijeenkomsten, onder leiding van een Zuid-Koreaanse predikant die ook de overdenkingen verzorgde. Maar de storm die hen op hun eerste avond welkom heette, dreigde hun plannen in het water te laten vallen. Elf jongens sliepen in tenten die op de vloer van een deels afgebouwde kerk waren neergezet, aan de rand van een zandstrand. Acht meisjes sliepen in een met riet bekleed huisje in de buurt. Behalve de lichtflitsen die regelmatig de nacht doorboorden, was het pikzwart buiten. De regen kwam met bakken uit de hemel en de wind raasde over het land. Het kerkgebouw had geen deuren en geen ramen zodat de tenten waarin de jongens schuilden hevig heen en weer schudden.

De Zuid-Koreaanse predikant maakte de jongens wakker. 'De situatie is ernstig,' zei hij tegen twee jongens in een tent. 'Laten we opstaan en bidden.' Alle jongens werden wakker gemaakt en met elkaar gingen ze naar het rieten huis om te bidden. De meisjes in het huis werden door de leiding daar ook gewekt met dezelfde instructies. Het duurde niet lang voordat iedereen bij elkaar in het huisje zat. De muren schudden in de storm. Zowel de tieners als de volwassenen hadden niet eerder zo'n hevige storm meegemaakt. Het was vier uur in de nacht. Iedereen knielde neer en bad tot God om de storm te laten ophouden. Twee uur lang baden de zendelingen terwijl de wind om het huis huilde, lichtflitsen de lucht doorkliefd en de regen met kracht naar beneden kwam. De predikant bad om vergeving van zonden voor iedereen in de groep. De tieners zongen aanbiddingsliederen. Iedereen nam tijd voor persoonlijk gebed en de predikant hield zelfs een korte preek over God die een schuilplaats is in de storm.

Rond zes uur in de ochtend ging de storm langzaam liggen. De predikant zei tegen de tieners dat ze nog een paar uur slaap moesten pakken. Het was de eerste nacht op het eiland en hij wilde niet dat ze al uitgeput aan hun eerste dag zouden beginnen. Toen iedereen twee uur later weer opstond, scheen de zon uitbundig en was de lucht strakblauw. De storm had de toon gezet voor de rest van de week. De zendingsreis werd nu ook een gebedsreis. Iedere keer als het regende, knielde iedereen neer om te bidden. Wanneer een tiener voor een uitdaging stond, zoals het uitnodigen van mensen voor de bijeenkomsten, knielde iedereen neer om te bidden. De tieners realiseerden zich dat zij streden voor de verlossing van zielen. Soms knielden ze in tweetallen om te bidden voor iemand in een nabijgelegen dorp die ze kort daarvoor hadden ontmoet.

De zendingsreis had een paar verrassingen in petto voor de tieners die gewend waren aan het gemak van stromend water en verwarmde toiletbrillen. Op het eiland gebruikten ze scheppen om gaten te graven waar zij hun behoefte in konden doen. Douchen deden ze buiten onder een emmer water of door in zee te zwemmen, maar niemand klaagde erover. Iedere avond kwamen de tieners samen bij het onafgebouwde kerkgebouw om de Bijbel te lezen, de dag te bespreken en God te danken voor het leven, voor voedsel en voor mooi weer.

Aan het einde van de reis werden zeven mensen gedoopt in de zee. Zij waren onderwezen door gemeenteleden op het eiland en besloten tijdens de evangelisatieweek om zich te laten dopen. De tieners waren dolblij met dit resultaat. Ze keerden naar Zuid-Korea terug met de wens de rest van hun leven zendingen voor Jezus te zijn.

Met een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal worden leerlingen opgeleid tot zendingen aan de Hankook Sahmyook Academy in Seoul, Zuid-Korea. Met het geld hopen we een sporthal en een opleidingscentrum voor zendingen te realiseren op de school. Hartelijk dank voor een gulle gift op 29 maart.

‘Ik kan zo niet leven!’

Zuid-Korea, 8 maart

Jin-seok

Jin-seok was twee jaar oud toen zijn vader stierf en kan zich hem niet herinneren. Vader was predikant bij de Adventkerk in Zuid-Korea. Na zijn dood voedde moeder hem en zijn broer alleen op. Haar geloof was ook het geloof van Jin-seok – totdat hij een tiener werd. Hij begon zelf na te denken en vragen te stellen en kwam tot de conclusie dat hij niet in God wilde geloven. Hij dacht: ‘Als God bestaat, waarom liet Hij dan mijn vader sterven?’ De jongen zei tegen God: ‘Als U bestaat, mag U mij ook doden, want op deze manier kan ik niet leven.’ Toen hij vijftien jaar was vond Jin-seok het genoeg. Tijdens de wijding in het gezin stond hij plotseling op en scheurde zijn Bijbel doormidden. ‘Mam, zeg me niet dat ik in God moet geloven,’ zei hij. Hij stopte met school en ging ergens anders wonen. In de tien jaren die volgden rookte Jin-seok, dronk alcohol en ging om met niet-christelijke vrienden. Hij had geen Bijbel en hij had een hekel aan christenen, Adventisten in het bijzonder.

Op een dag kwam hij ongewild terecht op de campus van een adventistische universiteit in Seoul. Hij was samen met een vriend die zaken deed op de Sahmyook University. Terwijl hij op zijn vriend stond te wachten wilde hij een sigaret opsteken, maar roken was verboden op het universiteitsterrein. Daarom ging hij op zoek naar een plek om stiekem te kunnen roken. Hij ging zitten op een verlaten parkeerterrein, omringd door struiken en bomen en stak een sigaret op. Hij keek om zich heen en zag een bijbelvers dat in een steen gegraveerd was. Plotseling realiseerde hij zich dat hij in de gebedstuin van de universiteit zat te roken. Er gingen allerlei emoties door hem heen. Hij had geen herinneringen aan zijn vader, maar hij wist wel dat hij aan deze zelfde universiteit gestudeerd had om predikant te worden. Waarschijnlijk had zijn vader in deze tuin zitten bidden.

Jin-seok dacht aan zijn moeder. Hij had gehoord dat zijn moeder ernstig ziek was. Diverse mensen hadden hem verteld dat ze niet lang meer te leven had. Hij werd overspoeld door verdriet. Zijn vader was overleden toen hij twee jaar was en nu dreigde zijn moeder te overlijden op zijn vijftiende. ‘Ik kan zo niet leven,’ riep hij uit. Jin-seok kreeg medelijden met zijn moeder. Hij dacht: ‘Mam heeft haar man verloren. Ze had twee zoons, maar mij heeft ze ook verloren. Ik breek haar hart en nu gaat ze dood.’ Tranen rolden over zijn wangen. Met een sigaret tussen zijn vingers sprak hij voor het eerst in jaren weer met God, in de gebedstuin van de universiteit. ‘God, als U bestaat, help me dan,’ zei hij. ‘Help moeder alstublieft. Als U dat doet, geef ik mezelf aan U.’ Niet lang daarna genas zijn moeder en Jin-seok hield woord. Hij werd predikant, net zoals zijn vader en net zoals hij behaalde hij zijn graad aan de Sahmyook University. Moeder vond het geweldig.

Maar het verhaal eindigt daar niet. Jin-seok trouwde, kreeg een dochter en helpt nu mee met de opvoeding van vier jongens van alleenstaande moeders. Hij herinnerde zich hoe het was om zonder vader op te groeien en begon met de hulp van kerkleden voor de vier jongens te zorgen in het landelijke gebied in Zuid-Korea waar hij als predikant werkzaam is. De jongens, tieners nu, hebben een heel ander leven dan Jin-seok destijds, omdat zij de liefde van Jin-seok ervaren en weten dat zij een Vader in de hemel hebben die nog meer van hen houdt. Alle vier de jongens hebben zich inmiddels laten dopen. Jin-seok hoopt dat hij hen ooit naar een adventistische vervolgopleiding kan laten gaan in Seoul en dat zij opgeleid worden tot zendingen. Weg zijn de dagen waarop Jin-seok uitriep: ‘Ik kan zo niet leven.’ Hij heeft ontdekt dat een leven met God het waard is om geleefd te worden en hij kijkt er naar uit zijn vader te ontmoeten bij de terugkeer van Jezus.

Een deel van de dertiende sabbatcollecte van dit kwartaal gaat naar de Hankook Sahmyook Academy in Seoul, de school waar Jin-seok zijn geadopteerde zonen naartoe hoopt te sturen. Met het geld wordt een opleidingscentrum voor zendingen en een sportzaal gerealiseerd. Dank voor een ruimhartige gift op 29 maart.

Gods Woord opslaan

Zuid-Korea, 15 maart

Olivia

Dit kwartaal legt de Northern Asia-Pacific Division de nadruk op het opleiden van kinderen tot zendelingen middels een dertiende sabbatproject dat de opening van een opleidingscentrum voor zendelingen behelst op de Hankook Sahmyook Academy in Zuid-Korea. Maar één van de Koreaanse moeders zegt dat de opleiding van kinderen tot zending thuis begint. Ze begon haar zoon op te leiden toen hij nog maar net kon praten. Dit is het verhaal van Olivia over hoe zij het Woord van God in de harten van haar kinderen plant.

Toen David achttien maanden oud was, begon zijn moeder vier kleine boeken aan hem voor te lezen. Elk boek kende een Bijbelpassage met eenvoudige afbeeldingen. Psalm 1 stond in het eerste boek; Matteüs 5:3-12 in het tweede; Johannes 14:1-4 in het derde en in het vierde boek stond 1 Korintiërs 13. Iedere ochtend als David wakker werd, las moeder uit de boeken. Ze las ze als hij 's avonds naar bed ging en ze las ook gedurende de dag. Binnen een maand had de kleine David, die nog maar net begon met praten, de boeken uit zijn hoofd geleerd. Hij is nu zeven en kent tussen de 350-400 Bijbelteksten uit zijn hoofd. Hoe is dat mogelijk?

De moeder van David, Olivia Kim, werd geïnspireerd door haar schoonmoeder, die vier geadopteerde kinderen leerde lezen en schrijven door Bijbelteksten uit het hoofd te leren. Olivia was diep geraakt toen zij uit de eerste hand zag hoe de Bijbel kleine kinderen kon veranderen. Toen zij zelf moeder werd, wilde ze hetzelfde doen voor haar zoon. Daarom begon ze met het lezen van de vier kleine boeken die door haar schoonmoeder waren gemaakt.

Tijdens het voorlezen volgden de ogen van David de afbeeldingen en zijn oren hoorden de stem van zijn moeder. Hij zei niets. Hij kon niet lezen, maar na een maand kende hij de teksten uit zijn hoofd. Als moeder een afbeelding liet zien herkende hij die en herhaalde de woorden die erbij hoorden. Zijn moeder was verbaasd omdat hij nog maar net leerde praten. Moeder begon nieuwe boeken te maken met Psalm 121, Leviticus 6:4-9, de drie-engelen boodschap uit Openbaring 14, de tien geboden in Exodus 20 en de zegeningen en vervloekingen uit Deuteronomium 28. Iedere ochtend en avond las ze 20-30 minuten voor aan David. Ook tijdens de dag herhaalde dit proces zich en ook deze boeken werden door David in zijn geheugen opgeslagen.

David en zijn moeder vertrouwen op Bijbelteksten in hun dagelijks leven. David gaat naar een basisschool waar de leerkracht soms striptekeningen laat zien tijdens de pauze. Populaire Koreaanse strips bevatten vaak geesten die er leuk en ongevaarlijk uitzien, maar de verhaallijn kan ernstig zijn. Na het zien van één van deze strips werd David op een avond bang en rende naar de slaapkamer van zijn moeder. 'Mam, ik ben bang,' zei hij. 'Waarom ben je bang,' vroeg zijn moeder? 'Ik moest aan een strip denken die ik vandaag zag,' zei de jongen. 'Je hoeft niet bang te zijn want God is bij je,' zei zijn moeder. 'Dit huis staat onder Gods bescherming en engelen waken over ons. Laten we samen Psalm 121 opzeggen.' Moeder en zoon declameerden Psalm 121. De psalm begint met de woorden: 'Ik sla mijn ogen op naar de bergen. Van waar komt mijn hulp? Mijn hulp komt van de HEER, die hemel en aarde gemaakt heeft.'

Op een ander moment was David ondeugend. Hij was vier jaar en overenthousiast na de avondwijing. Hij wilde zijn gezicht niet wassen en zijn tanden niet poetsen. Ook weigerde hij zijn speelgoed op te ruimen. Moeder was druk met het huishouden, de afwas, de was en de zorg voor een dochter van zes maanden. Het was al acht uur, een uur later dan David normaal naar bed ging. Moeder raakte geïrriteerd toen David maar bleef spelen en door het huis bleef rennen. Uiteindelijk verloor ze haar geduld en riep uit: 'Waarom doe je zo? Doe gewoon wat ik je opdraag. Ga je taken uitvoeren.' De jongen bevroor. Moeder sprak bijna nooit op die manier. Hij keek haar aan en moeder keek hem aan. Ze voelde zich vervelend dat zij een boze stem had opgezet. Terwijl ze daar stonden kwam 1 Korintiërs 13 in haar

gedachten en ze begon het in stilte op te zeggen. ‘Al sprak ik de talen van alle mensen en die van de engelen – had ik de liefde niet, ik zou niet meer zijn dan een dreunende gong of een schallende cimbaal.’ Ze keek naar David en zag dat ook hij dezelfde tekst in gedachten opzegde. Ze lachten naar elkaar en gaven elkaar een knuffel. ‘Sorry dat ik boos werd,’ zei moeder. David lachte en hield haar nog steviger vast. Hij trok zijn pyjama aan, poetste zijn tanden en ging naar bed.

David houdt er nog steeds van om Bijbelteksten uit zijn hoofd te leren. Zijn zusje, Abigail, is nu drie jaar en kent de eerste vier boeken uit haar hoofd. Moeder kent ook alles wat zij leren uit haar hoofd. Het gaat automatisch voor haar terwijl ze haar kinderen onderwijst. ‘Ik hoop oprecht dat de verzen die we uit ons hoofd leren op een dag met vrijmoedigheid verkondigd zullen worden door mijn kinderen als zendelingen voor Gods rijk,’ zegt ze.

Bid voor Olivia en iedere andere ouder die probeert het Woord van God in de harten van hun kinderen te planten. Bid dat uit deze gezinnen vele zendelingen zullen opstaan. Bid ook voor het opleidingscentrum voor zendelingen dat geopend zal worden met geld dat op de dertiende sabbat van dit kwartaal wordt ingezameld. Het centrum komt op Hankook Sahmyook Academy in Zuid-Korea. Dank voor een gulle gift op 29 maart.

De geïrriteerde zendeling

Zuid-Korea, 22 maart

Philip

Eén van de projecten in dit kwartaal heeft tot doel jonge mensen op te leiden tot zendingen in Zuid-Korea. Het project behelst de opening van een opleidingscentrum voor zendingen op Hankook Sahmyook Academy in Seoul. Opleidingsprogramma's tot zending zijn onderdeel van het leven van adventisten in Zuid-Korea. Het verhaal van deze week gaat over Philip, die deelnam aan een programma met de naam Compass Missionary Training Program. Voor dit programma moest hij drie maanden als zending werken in Atlanta, in de Verenigde Staten.

Philip stapte uit het vliegtuig in Atlanta, klaar om de komende drie maanden aan de slag te gaan als zending in de stad. De 23-jarige Zuid-Koreaanse zending had een druk programma. Gedurende de week zou hij met vluchtelingen werken, inclusief het helpen van kinderen van vluchtelingen met hun huiswerk. Op sabbat deed hij de kindersabbatschool en andere activiteiten. Maar hij kwam al snel in de problemen: zijn kamergenoot.

Philip arriveerde met een groep Zuid-Koreanen die allemaal als tijdelijke zendingen aan de slag gingen. Ze werden in koppels verdeeld en Philip werd een team met Samuel van twintig. Samen trokken ze in een gehuurd huis. Het duurde niet lang voordat Philip geïrriteerd raakte door zijn huisgenoot. Iedere keer voordat Samuel sprak, dacht hij eerst geruime tijd na. En als hij sprak was dat nogal lijsig. Geërgerd dacht Philip bij zichzelf: 'Waarom kan je niet wat sneller denken en praten?'

Zijn ongenoegen groeide. De twee jonge mannen aten eenvoudige maaltijden, meestal salades en ander voedsel dat overbleef van de gezamenlijke maaltijden in een plaatselijke Koreaanse gemeente. Op een dag besloot Samuel een Koreaanse rijsttaart ~~opnieuw~~ op te warmen in de oven. Maar de rijst brandde aan en zat vast aan de randen van de ovenschaal. Philip ergerde zich omdat hij Samuel hiervoor gewaarschuwd had. Samuel probeerde een ander rijstgerecht te verwarmen. Deze keer gebruikte hij een koekenpan op het fornuis. Ook deze maaltijd brandde aan met een vieze pan tot gevolg. De irritatie bij Philip groeide, maar hij zei niets. Samuel zei ook niets totdat ze ongeveer een maand in de Verenigde Staten waren. Op een dag stelde hij voor eerst samen te bidden voordat ze aan het werk zouden gaan met de vluchtelingen. Ze hadden nog nooit samen gebeden.

Het gebed van Samuel kwam als een schok voor Philip. Op zijn eigen trage manier bad Samuel: 'Heer, help me alstublieft geen hekel te hebben aan Philip.' Philip begreep dat Samuel bad voor een goede relatie tussen hen beiden. Maar het gebed schonk hem geen blijdschap. Hij was kwaad en zijn irritatie nam nog toe toen Samuel de dag erna hetzelfde gebed bad, en de dag daarna opnieuw. Philip en Samuel spraken steeds minder met elkaar en uiteindelijk zeiden ze helemaal niets meer. Ongeveer een maand voor hun vertrek uit de Verenigde Staten kwam het conflict tot uitbarsting. Philip bestuurde een auto en Samuel zat naast hem. Ze waren allebei uitgeput en vielen ook allebei in slaap. Plotseling werden ze wakker en zagen dat ze op het punt stonden een andere auto te rammen. Philip week uit naar links en kwam op de linker weghelft terecht. Daar botsten ze frontaal op een vrachtwagen. De auto was een wrak, maar Philip en Samuel kwamen er ongeschonden vanaf. De chauffeur van de vrachtwagen mankeerde ook niets en de wagen zelf had maar een klein deukje in de bumper. Thuis omhelsden Philip en Samuel elkaar en vielen op hun knieën om God te danken dat Hij hun leven gespaard had.

Philip schaamde zich. Hij was naar de Verenigde Staten gekomen om Gods liefde met andere mensen te delen, maar in plaats daarvan was hij vooral op zichzelf gericht geweest. Dit was de oorzaak van zijn conflict met Samuel. Maar nu leek het allemaal zo klein en onbelangrijk. Philip dacht: 'We hadden elkaar de hele tijd moeten omhelzen en we hadden samen moeten bidden. Dan had God onze zendingsactiviteiten kunnen zegenen.'

Samuel stelde voor dat zij de Koreaanse eigenaren van het huis waar zij verbleven, zouden inlichten over het ongeluk. Het was een getrouwd, niet christelijk koppel. Korte tijd later vertelden ze het stel over hun twee maanden durende conflict en de aanrijding. Ze vertelden alles, van begin tot eind. Het was geen bijbelse uitleg over vergeving en verlossing. Het was hun verhaal over hoe God ondanks alles toch steeds bij hen was geweest in de Verenigde Staten. Voor Philip was het de eerste keer dat hij vertelde over wat God werkelijk voor hem betekende. Hij was bang dat het stel op een negatieve manier zou reageren. Maar ze waren slechts bezorgd om zijn en Samuels gezondheid.

De zendingsreis naar de Verenigde Staten was een keerpunt voor Philip. Toen hij terug was in Zuid-Korea vroeg hij of hij een getuigenis mocht schrijven over zijn ervaringen. Hij schreef een lijst van dingen die ze bereikt hadden, inclusief het oplossen van het conflict met Samuel. Maar toen hij de lijst nog eens bekeek, voelde hij schaamte. Het stond vol met 'Ik deed dat' en 'Ik deed dit.' Hij had de naam van Jezus helemaal niet genoemd. Hij schreef zijn getuigenis opnieuw en vond het nog steeds waardeloos. Hij realiseerde zich dat hij helemaal niets bereikt had. Zijn getuigenis was dat God hem had gebruikt om iets te bereiken. Toen schreef hij zijn getuigenis in één zin: 'God gebruikte mij, een zwak en trots persoon, maar Hij gebruikte me.'

Bid voor de jonge mensen in Korea die als zendelingen werken in de hele wereld. Bid voor de Hankook Sahmyook Academy, waar de leerlingen zullen studeren in een opleidingscentrum voor zendelingen dat binnenkort zal openen met jouw hulp. Dank voor een gulle gift op 29 maart, voor dit bijzondere project in Seoul, Zuid-Korea.

Op school God ontmoeten

Zuid-Korea, 29 maart

Hyun-hee

Al vanaf dat ze een klein meisje was voelde Hyun-hee het naar de kerk gaan op sabbat als een verplichting. Haar vader was de predikant van een kleine gemeente in Zuid-Korea en zij kon niet thuis blijven of iets anders doen wat ze leuk vond. Na verloop van tijd begon de kerk en het feit dat zij de dochter van een predikant was Hyun-hee steeds meer tegen te staan. Ze begreep niet waarom haar vader 's avonds laat de telefoon nog aannam en waarom hij zelfs in het weekeinde en in de vakantie door bleef werken. Gevoelens van verbittering en weerstand kwamen op toen haar vader een lang verwachte gezinsvakantie annuleerde omdat hij als predikant van de gemeente niet kon wegblijven bij een begrafenissen. Hyun-hee begon te twifelen aan haar geloof.

Precies in die periode kwam ze als 16-jarig meisje op een school voor adventistisch vervolgonderwijs in Seoul. Voor het eerst was ze ver van huis en woonde ze intern op school. Het was ook voor het eerst dat zij een adventistische school bezocht. In de buurt waar zij woonde met haar ouders was geen school van de Adventkerk. Eerst leek deze school hetzelfde als de openbare school waar ze eerder op gezeten had, behalve dan dat hier de leerkrachten in God geloofden en de leerlingen regelmatig samenkwamen voor wijdingen. Tijdens de ochtendwijding hoorde Hyun-hee echter een aankondiging over iets dat de 'knielers' heette. Ze was nieuwsgierig en omdat ze ook wat verlegen was, vroeg ze een van de andere meisjes met haar mee te gaan naar de 'knielers'.

De 'knielers' bleek een groep studenten te zijn die gebedsbijeenkomsten organiseerden in de aula van de middelbare school op de campus. De aula had banken zoals in een kerk. Ongeveer dertig tieners, jongens en meisjes ongeveer evenredig verdeeld, zaten in de banken te zingen toen Hyun-hee en haar vriendin binnenkwamen. Een van de jongens speelde op de piano. De mond van Hyun-hee viel open. Meestal zong ze niet mee in haar gemeente. Ze was daar ook maar de enige tiener. Maar deze tieners zongen uit volle borst. Ze had nog nooit zoveel enthousiasme gezien. Haar ogen vulden zich met tranen. Ze had heimwee en de muziek voelde als balsem voor haar ziel. Onmiddellijk verdween haar eenzaamheid en ze voelde zich vredig.

Na het laatste lied knielden de jonge mensen en baden kort in stilte. Vervolgens spraken diverse tieners om beurten over wat God in hun leven tot stand bracht. Opnieuw viel de mond van Hyun-hee open. Nog nooit had ze mensen van haar leeftijd op zo'n persoonlijke manier over God horen spreken. Ze dacht: 'Ze zijn jong, maar ze geloven en hebben vertrouwen in God. Ze houden van God ondanks de moeilijkheden in hun leven.' Hierna verdeelden de tieners zich in kleine groepen om te bidden. In haar lokale gemeente dwaalden de gedachten van Hyun-hee meestal af tijdens de gebeden. Maar deze tieners vonden het fijn om te bidden en ze spraken tot God met passie en ernst. En weer viel haar mond open.

De bijeenkomst duurde een uur en werd afgesloten met meer liederen. Hyun-hee dacht met verbazing: 'Deze jonge mensen zijn God veel meer toegewijd dan ik.' Ze keek nu al uit naar de volgende bijeenkomst. Ze dacht: 'Dit is geloof in actie. Ik heb het gevonden. Dit is hoe christenen werkelijk tot leven komen.' Ze bleef naar de wekelijkse bijeenkomsten gaan en ontdekte blijdschap in het aanbidden van God. Ze begon veel meer tijd met Hem door te brengen, zingend, luisterend naar liederen van lofprijzing en in gebed. Ze voelde de aanwezigheid van God voor de eerste keer. Ze hilde toen ze nadacht over de ongelooflijke liefde van Jezus en zijn offer aan het kruis.

Na verloop van tijd ontdekte ze dat tieners en leerkrachten ernstig baden en God prezen, zelfs in tijden van nood. Ze raakte betrokken bij diverse spirituele programma's op de school en sloot zich aan bij een bijbelstudiegroep die geleid werd door leerlingen. Bij de afsluiting van haar eerste jaar op de school ervoer Hyun-hee grote vreugde in de aanbiddingsprogramma's. Ze deed vol overgave mee aan

de wekelijkse gebedssessies, de bijbelstudiegroep en andere geestelijke activiteiten. De kerk was niet langer vermoeiend en ze keek ernaar uit iedere sabbat naar de gemeente te gaan.

De favoriete bijbeltekst van Hyun-hee is Filippenzen 4:4-7, waar staat: 'Laat de Heer uw vreugde blijven; ik zeg u nogmaals: wees altijd verheugd. Laat iedereen u kennen als vriendelijke mensen. De Heer is nabij. Wees over niets bezorgd, maar vraag in alle omstandigheden aan God wat u nodig hebt en dank Hem in uw gebeden. Dan zal de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, uw hart en gedachten in Christus Jezus bewaren.' Ze gelooft dat God haar naar de adventistische school liet gaan om haar te leren volgens deze verzen te leven. 'God zag mijn wankele geloof en hielp mij zijn doel te begrijpen,' zegt ze. 'Ik ontmoette God op de school en heb geleerd Hem onder alle omstandigheden te danken.'

Hyun-hee gaat naar de Hankook Sahmyook Academy. Deze school ontvangt een deel van de opbrengsten van de dertiende sabbatcollecte van vandaag. Er wordt een opleidingscentrum voor zendelingen en een sporthal mee gerealiseerd op de school in Seoul. Met de extra opbrengst van vandaag worden nog vier andere projecten ondersteund in de Northern Asia-Pacific Division, inclusief een opvangcentrum voor alleenstaande moeders in Ansan, Zuid-Korea; naschoolse opvang voor veertien scholen in Japan; een ontspanningscentrum voor kinderen in Ulaanbaatar, Mongolië en de realisering van een adventistisch basisschoolsysteem in Taiwan. Hartelijk dank voor je ruimhartige gift.